

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s. r. o.** se sídlem v Praze, Na Zátorách 8/613, právně zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Šaldova 466/34, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy**, se sídlem v Praze 2, Slezská 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 4. 2013, č. j. SVS/2013/023543-G,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobou ze dne 1. 5. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 21. 12. 2012, č. j. SVS/2012/043063-Z, jímž správní orgán uložil podle ust. § 49 odst. 1 písm. u) zákona č. 166/1999 Sb., o

veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), za použití § 62 odst. 5 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) pořádkovou pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti kontrolované osoby vyplývající z ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí se slova: „§ 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“) tímto v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 písm. u)“ nahrazují slovy: „§ 49 odst. 1 písm. u) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“), tímto v souladu s ustanovením § 53 odst. 7.“ V částech nedotčených touto změnou bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.

II.

Obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za to, že ve dnech 27. 11. 2012 a 29. 11. 2012 neposkytl veterinárním inspektorům Krajské veterinární správy pro Jihomoravský kraj nezbytnou součinnost a pomoc při výkonu státního veterinárního dozoru spočívající v umožnění přístupu do provozovny na adrese Hlavní 1114 v obci Zubří a na adrese ul. Hrádecká, v obci Slavičín. K neumožnění vstupu veterinárním inspektorům došlo z důvodu názoru žalobce, že kromě prokázání se služebním průkazem je třeba, aby byl kontrolní pracovník vybaven písemným pověřením kontrolního orgánu k provedení kontroly. Před zahájením předmětné kontroly v provozovně na ulici Hlavní 1114 v obci Zubří se kontrolní pracovníci (veterinární inspektoři) MVDr. D. T. a MVDr. J. M. prokázali služebními průkazy a oznámili zahájení kontroly nad manipulací s živočišnými produkty se zaměřením na dodržování teplotního řetězce, značení dat použitelnosti a zásad správné hygienické praxe. Za kontrolovaný subjekt se zúčastnila zástupkyně vedoucího provozovny M. B., která odmítla veterinární inspektory pustit do provozovny. Veterinárním inspektorům tedy nebyl v souladu s nařízením žalobce umožněn výkon státního veterinárního dozoru. Dne 29. 11. 2012 v provozovně žalobce na ulici Hrádecká v obci Slavičín oznámili zahájení kontroly veterinární inspektoři MVDr. J. O. a MVDr. L. K. Kontrola byla zaměřena obdobně jako v provozovně na ulici Hlavní v obci Slavičín. Za kontrolovaný subjekt se zúčastnila vedoucí provozovny p. L. Ch., který odmítla veterinární inspektory vpustit do provozovny. Tímto jednáním došlo k porušení ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona, neboť kontrolním pracovníkům nebyl umožněn přístup do provozních prostorů a ze strany žalobce nebyla poskytnuta nezbytná součinnost při kontrolní činnosti orgánu státní správy. K tomuto jednání došlo v důsledku žalobcova výkladu ust. § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní kontrole“). Podle názoru žalobce je v případě provedení jakékoliv kontroly podle tohoto zákona zapotřebí, aby byl kontrolní pracovník vybaven písemným pověřením kontrolního orgánu k provedení kontroly. Veterinární inspektoři se ovšem takovým písemným pověřením neprokázali, předložili pouze „služební průkazy“. Takové průkazy však jsou pouze dokladem o tom, že dotyčná osoba je v pracovněprávním či jiném poměru u příslušné organizace. Podle názoru žalobce není ke kontrole oprávněn libovolný úřední veterinární lékař (veterinární inspektor), nýbrž pouze takový, který byl výkonem státního veterinárního dozoru „pověřen“. Odvolací námítky byly žalovaným shledány jako neoprávněné. Veterinární inspektoři jsou pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru obecně a nemusí předkládat zvláštní pověření ke každé

jednotlivé kontrole. Tomu koresponduje i smysl a účel veterinárního dozoru v oblasti výroby a zpracování masa, kterými jsou mj. i ochrana zdraví lidí před jeho poškozením nebo ohrožením živočišnými produkty a s tím související nutnost bezprostředních kontrol v případě takového ohrožení bez zbytečné administrativy, kterou vyplňování ad hoc pověření ke každé kontrole nepochybně. Služebním průkazem proto prokazují kontrolori nejen svou totožnost, ale rovněž pověření k provedení kontroly. Aspektem státního veterinárního dozoru je jeho soustavnost. V případě podezření z nedodržení požadavků musí být prováděny kontroly ad hoc, které mohou být prováděny kdykoliv. Služba úředních veterinárních lékařů je specifická, neboť mnohdy není dopředu známo, kam a kdy budou nuceni vyjet provést výkon státního veterinárního dozoru (podněty spotřebitelů, akutní výskyt závažného či zdraví ohrožujícího živočišného produktu, výskyt týraného zvířete, výskyt nákazy apod.), není proto ani objektivně možné vyhotovit pověření ke kontrole tak, jak požaduje žalobce. Navíc úřední veterinární lékaři vykonávají i pohotovostní služby mimo běžnou pracovní dobu, přičemž i v této době může dojít k situaci, kdy bude muset být proveden výkon státního veterinárního dozoru a v tuto dobu by zajišťování pověření bylo de facto nemožné. Právě v případě akutních stavů vyvstává potřeba rychlé reakce orgánů veterinárního dozoru. I v provozovnách žalobce byl doposud vykonáván na základě plánů kontrol soustavný státní veterinární dozor, při jehož výkonu se veterinární inspektoři vždy prokazovali pověřením k provedení kontroly ve formě služebního průkazu. Tato praxe byla dlouhodobě oboustranně akceptována a nedocházelo ke sporům. Ani při výše specifikovaných kontrolách neměli zaměstnanci žalobce žádnou pochybnost o tom, že vstupu do provozoven se domáhali veterinární inspektoři orgánu veterinární správy. Ani v námitkách do protokolu nebylo tvrzeno nic o tom, že by se kontroly dovolávaly cizí (neoprávněné) osoby, a proto nemůže v úvahu přicházet zkrácení práv či porušení chráněných zájmů žalobce. Od počátku bylo postaveno najisto, kdo vstupuje do provozovny, za jakým účelem, přičemž se jednalo o pravidelnou kontrolu. Kontrolní orgán v žádném případě nejednal svévolně, či s cílem provádět kontrolu bez důvodu a zneužívat své oprávnění. Veterinární inspektoři vykonávají svou pravomoc pouze v území obvodu Krajské veterinární správy, ke které jsou v pracovním poměru, což zcela jasně vyplývá i z jejich služebních průkazů. Není pravdou, že by služební průkaz umožňoval veterinárnímu inspektorovi svévolný vstup do kterékoliv provozovny žalobce. Jednání žalobce je z hlediska spotřebitele bezprecedentní a nebezpečné. Bráněním výkonu státního veterinárního dozoru nelze směrem ke spotřebitelům zaručit, že zacházení s produkty živočišného původu v jeho provozu splňuje veškeré legislativní požadavky, čímž jednoznačně ohrožuje své zákazníky (spotřebitele), resp. klame spotřebitele jistě si skutečností, že provoz je pod státním veterinárním dozorem. V provozu žalobce jsou tedy prováděny činnosti epidemiologicky závažné (např. výroba masných polotovarů, bourání a porcování masa), čemuž je přizpůsoben a speciálně upraven i dozor státu nad těmito činnostmi. Svojí činností může provozovatel podniku přímo zasáhnout do zdraví spotřebitele. Žalobce byl zcela jednoznačně povinen strpět výkon dozoru, neboť nebyla dána žádná pochybnost o tom, že jde o výkon dozoru prováděný oprávněným zaměstnancem Krajské veterinární správy pro Jihomoravský kraj. Žalovanému jsou z jeho činnosti známy případy, kdy v provozovnách žalobce bylo při výkonu státního veterinárního dozoru zjištěno nesplnění podmínek pro zacházení s produkty živočišného původu.

III. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že veterinární inspektoři neprokázali oprávnění k provádění kontrolní činnosti. Žalobce citoval z řady právních předpisů upravujících činnost kontrolních orgánů. V nich je pak stanoveno oprávnění k provádění kontroly prokazuje zaměstnanec kontrolního orgánu služebním průkazem či zvláštním pověřením k výkonu kontroly, popř. že kontrolovanému subjektu je k dispozici úřední záznam prokazující pověření daného zaměstnance kontrolního orgánu ke kontrole konkrétního subjektu. Příslušné předpisy tedy prakticky výslovně definují služební průkazy jako oprávnění (zmocnění) k výkonu kontrolní činnosti. U veterinárního zákona tomu tak není. Žalobce rovněž upozornil na výskyt falešných inspektorů. Stanovisko žalovaného, že veterinární inspektoři jsou pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru „obecně“ je nesprávný, neboť rozporuje logickému jazykovému výkladu. Žalovaný se v rozhodnutí podpůrně dovolával nařízení ES č. 882/2004, o úředních kontrolách, ovšem toto nemůže být oporou pro jeho stanovisko. Žalobce zde odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004-87.

Žalobce dále namítal, že nebylo zahájeno správní řízení o uložení pořádkové pokuty. Z napadených správních rozhodnutí vyplývá, že byly vydány za použití ust. § 62 správního řádu, přičemž takovýto postup je nesprávný. Uložení pokuty podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona proběhlo v rámci kontroly podle tohoto zákona a zákona o státní kontrole. Žalovaný měl v ostatních otázkách neupravených veterinárním zákonem věcně postupovat v rámci kontrolního řízení podle zákona o státní kontrole. Předmětná pokuta není pořádkovou pokutou upravenou v § 62 správního řádu. Žalobce i zde citoval z řady právních předpisů a dospívá k závěru, že před uložení pokuty dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona musí být nejprve zahájeno správní řízení o uložení takové pokuty, což se v posuzovaném případě nestalo. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 5 A 125/2002-73 a rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-49 a ze dne 27. 8. 1993, sp. zn. 6 A 82/93.

Žalobce dále namítal nejasné vymezení porušených povinností. Žalobce upozornil na str. 8 rozhodnutí žalovaného a cituje z něj. Dospívá přitom k závěru, že žalovaný nepřipustně rozšiřuje okruh povinností kontrolované osoby, jejichž porušení je stíháno sankcí. Mimo povinností zakotvených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona totiž sankcionuje i porušení povinnosti *poskytnout na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jako i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc*, přičemž ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona takovou možnost nedává. Žalobce zde odkázal na nálezy Ústavního soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

IV. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především zopakoval skutkovou a právní argumentaci použitou v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí, případně svou argumentaci dále rozvinul. Veškeré žalobní námitky odmítl jako nedůvodné. Žalovaný celou věc posoudil komplexně, vč. veškerých pro uložení pokuty významných skutečností a

okolností a tyto uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce namítal, že se tvrzeného porušení zákona nemohl dopustit, neboť při zahájení kontroly veterinární inspektor nepředložil písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na provozovně žalobce, které požaduje ust. § 9 zákona o státní kontrole. K této námitce uvádí soud následující.

Podle ust. § 9 zákona o státní kontrole platí, že kontrolní činnost vykonávají pracovníci kontrolních orgánů na základě písemného pověření těchto orgánů.

Podle ust. § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole platí, že podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup.

Podle ust. § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona platí, že úřední veterinární lékaři orgánu veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření. Na služebním průkazu veterinárního inspektora je uvedeno, že držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánu veterinární správy (viz příloha číslo 2 k vyhl. č. 296/2003 Sb.).

Stejnou spornou otázku a mezi týmiž účastníky řešil kromě krajských soudů i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012-69. V předmětném rozsudku se Nejvyšší správní soud zcela jasně vyjádřil k řešené sporné otázce takto:

„Pokud jde o samotnou právní otázku, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s žalovanou i s krajským soudem, že v souzené věci bylo pro provedení kontroly dostačující, že kontrolní pracovníci předložili průkaz veterinárních inspektorů. V dané věci není sporu o tom, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě zákona o státní kontrole. Podle § 8 odst. 2 zákon o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V souzené věci stanoví jiný postup veterinární zákon. Ust. § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona hovoří o veterinárních inspektorech jako o úředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených

výkonem státního veterinárního dozoru, z čehož vyplývá, že veterinární inspektoři jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusejí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole.

Veterinární inspektoři osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který v souladu s přílohou číslo 2 k vyhl. č. 296/2003 Sb., obsahuje text: „Držitel tohoto průkazu, pro nějž byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy“. Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Ze žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektoři žalované nepochybili, když se před zahájením kontroly prokázali služebními průkazy. Navíc Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka měla možnost podat námitky proti protokolu o kontrole a napadnout mimo jiné nedostatek pověření kontrolních pracovníků žalované, což však neučinila.“

Nejvyšším správním soudem řešený spor je svými skutkovými okolnostmi obdobný v nyní projednávané věci. S názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem se zdejší soud plně ztotožňuje. I v nyní projednávané věci došlo k situaci, kdy veterinární inspektoři při výkonu kontrolní činnosti na prodejně žalobce předložili služební průkazy veterinárních inspektorů, přičemž zaměstnanec žalobce je odmítl vpustit do objektu, protože nepředložili písemné pověření ve smyslu ust. § 9 zákon o státní kontrole. Žalobce sice uplatnil námitky do protokolu o kontrolním zjištění, ovšem svým protiprávním jednáním kontrolu zmařil. Navíc z námitek do protokolu o kontrolním zjištění vyplývá, že žalobce si byl plně vědom, že osoby, které měly kontrolu provést, jsou veterinárními inspektory.

Z vlastní činnosti je Krajskému soudu v Brně známo, že obdobná námitka ve věci týchž účastníků řízení byla řešena nejen Nejvyšším správním soudem ve shora poukazovaném rozsudku, ale i krajskými soudy a nebyla shledána důvodnou (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2013, č. j. 10 A 68/2012 - 68, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 27. 3. 2013, č. j. 52 A 57/2012 - 117, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 19. 6. 2013, č. j. 59 A 71/2012 - 164). Krajský soud v Brně tuto námitku již i sám opakovaně posuzoval (např. sp. zn. 30 A 70/2012, 30 A 98/2012). Krajský soud v Brně nemá žádný důvod odchýlit se od uvedené judikatury a především od názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012 - 69. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006 - 68 vyplývá, že zajišťování jednoty judikatury je úkolem nejen pro samotný Nejvyšší správní soud, ale též pro krajské soudy, byť se každý z nich na dosahování tohoto cíle podílí jiným způsobem; zatímco Nejvyšší správní soud případné rozpory v rozhodovací činnosti krajských soudů svou judikaturou odstraňuje, krajské soudy jsou povinny tuto judikaturu znát a řídit se jí; v žádném případě nemohou zaujímáním protichůdných názorů zakládat nové rozpory v judikatuře a zvyšovat tím právní

nejistotu. Ze samotného § 12 s. ř. s. lze dovodit, že je v něm implicitně vyjádřena povinnost krajského soudu řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu též v obdobných věcech. Nadto je Krajský soud v Brně přesvědčen o správnosti shora uvedeného názoru, který vyslovil Nejvyšší správní soud a shodně i krajské soudy v označených věcech. Není zde tedy dán žádný důvod pro odchýlení se od dosavadní judikatury. Vzhledem ke skutečnosti, že si žalobce byl plně vědom, že kontrolu hodlají provést veterinární inspektoři orgánu státní veterinární správy, jeví se jako obstrukční postup nikoliv orgánu státní veterinární správy, ale žalobce. Napadené rozhodnutí žalovaného je vystavěno na základě veterinárního zákona, uvedení nařízení ES č. 882/2004 není pro věc rozhodné. Z výše uvedeného výkladu vyplývá, že právní úprava platná v době spáchání pořádkového deliktu nebyla nepřehledná, nesrozumitelná nebo nejednoznačná (k tomu viz výklad k námitce týkající se tvrzené povinnosti pověřených pracovníků veterinární správy předkládat kromě průkazu veterinárního inspektora i další zvláštní písemné pověření ke kontrole). Z obsahu správního spisu (zejména z námitek do protokolu o kontrolním zjištění) vyplývá, že žalobce neměl žádné pochybnosti o tom, že vstupu do jeho provozovny se z důvodu provedení veterinární kontroly domáhají veterinární inspektoři. Žalobce se dopustil nezákonného postupu, v jehož důsledku došlo ke znemožnění provedení veterinární kontroly, což je závažný následek. Stalo se tak za situace, kdy žalobce neprojevil žádné konkrétní pochybnosti ohledně totožnosti osob, které hodlaly kontrolu provést. Takovéto pochybnosti nebyly uvedeny ani v námitkách do protokolu o kontrolním zjištění. Žalobcem uváděný důvod pro nevpuštění veterinárních inspektorů nemůže být polehčující okolností, neboť žalobce svým jednáním porušil svoji zákonnou povinnost a znemožnil kontrolu provozovny. Tvrzení, že kontrola byla prováděna pouze za účelem získání podkladů pro uložení pořádkové pokuty, je zcela spekulativní. Jestliže se v jiném obdobném případě veterinární inspektor prokazoval nad rámec svých povinností i písemným pověřením, neznamená to, že by žalobce byl v nyní projednávané věci oprávněn v rozporu se zákonem a s jeho povinnostmi zabránit veterinární kontrole.

Žalobce dále namítal, že nebylo zahájeno řízení o uložení pořádkové pokuty. K této námitce uvádí soud následující. Mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobci byla uložena pořádková pokuta postupem ve smyslu ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona, podle něhož platí, že kontrolované osobě, která nesplní povinnost podle odst. 4, může orgán veterinární správy, který provádí výkon státního veterinárního dozoru, uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč. Pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu.

Podle shora poukazovaného odst. 4 tohoto ustanovení veterinárního zákona přitom platí, že kontrolované osoby jsou povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup na místa a do prostorů uvedených v odst. 1 písm. a), odběr vzorků a poskytovat jim na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jakož i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc.

Podle ust. § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona platí, že úřední veterinární lékaři orgánu veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra

pověření výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen „veterinární inspektor“) jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření.

Mezi účastníky řízení není sporné, že pořádková pokuta byla uložena právě ve smyslu shora citovaných ustanovení veterinárního zákona, a to mimo rámec správního řízení (viz hlava I., část druhá správního řádu) jak správně uvedl žalobce, pokuta mu byla uložena za pořádkový delikt, přičemž u tohoto typu deliktu jde a priori o porušení povinnosti a v tomto konkrétním případě se jedná o porušení takové povinnosti žalobce, která vedla ke zmaření veterinární kontroly jeho provozovny. Pořádková pokuta je jednou z forem pořádkových opatření, jejich funkce je de facto zajišťovací a účelem uložené sankce je nutit účastníka řízení splnit svoji povinnost, příp. zdržet se jednání narušujícího průběh a pořádek při postupu správních orgánů. Pořádkový delikt projednává správní orgán, který je oprávněn vést správní proces, k jehož umožnění a zajištění pořádková pokuta slouží. O uložení pořádkové pokuty se rozhoduje samostatným rozhodnutím. Pořádková pokuta může být uložena jak v rámci zahájeného správního řízení, tak ovšem zcela i mimo správní řízení při výkonu veřejné správy tam, kde je třeba zabezpečit průběh správní činnosti. Tyto závěry, jak bylo již shora uvedeno, vyplývají z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 As 65/2012 – 23 a ze dne 31. 8. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007 – 49, zdejší soud se s nimi plně ztotožňuje a nemá žádný důvod se od uvedené judikatury odchylovat. Smyslem uložení pořádkové pokuty je zajistit rychlou ochranu chráněným zájmům a uložit pořádkovou pokutu bezodkladně po zjištění nesplnění zákonné povinnosti, aby nedošlo k maření kontroly a zajistit kontrolnímu procesu rychlý průběh. V případě pořádkové pokuty se jedná o nástroj k vynucení povinnosti kontrolovaného subjektu tak, aby mohl být příslušný kontrolní proces veden a dokončen, přičemž až na základě kontrolního procesu je možné vést úvahu o zahájení správního řízení, pokud by poznatky z tohoto kontrolního procesu svědčily tomu, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky jiného správního deliktu. Podstatné pro uvedenou úvahu je, že pořádková pokuta může být uložena jak v rámci zahájeného správního řízení, tak zcela i mimo jeho rámec. V dané věci se právě jednalo o případ, kdy byla vykonávána veřejná správa postupem podle veterinárního zákona a bylo potřeba zabezpečit průběh příslušné správní činnosti. Jelikož pak veterinární zákon neobsahuje detailnější procesní rámec, týkající se ukládání pořádkových pokut ve smyslu shora citovaných ustanovení veterinárního zákona použije se dle ust. § 76 odst. 1 veterinárního zákona správní řád. Dle ust. § 62 odst. 5, věty druhé, správního řádu pak prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí, takže správní orgán prvního stupně nepochybil, když v dané věci takovým způsobem postupoval. Nelze proto ani považovat za důvodná žalobcem namítaná procesní pochybení ve formě nedání možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění, příp. navrhnout jejich doplnění. Soud dále dodává, že žalobce se dopustil pořádkového deliktu, přičemž smyslem uložení pořádkové pokuty je vynucení součinnosti při výkonu veřejné správy od subjektu zákonem k tomu povinnému. Je zcela na rozhodnutí jednotlivých správních orgánů zajišťujících výkon veřejné správy, jakým způsobem v zákonných mezích uváží použití tohoto institutu tak, aby mohl být zajištěn rychlý a efektivní výkon kontrolní činnosti. Možnost uložení pořádkové pokuty slouží správnímu

orgánu k tomu, aby buď mohl být řádně veden správní proces, nebo aby mohl být řádně zajištěn výkon veřejné správy tam, kde je třeba zabezpečit průběh správní činnosti (jak tomu bylo v nyní projednávané věci). V případě pořádkové pokuty se tedy jedná o nástroj k vynucení povinností kontrolovaného subjektu tak, aby mohl být příslušný kontrolní proces veden a dokončen. Je plně na odpovědnosti správního orgánu, zda tento prostředek při zjištění maření či ztěžování výkonu veřejné správy uplatní či nikoliv. V případě pořádkového deliktu je třeba zdůraznit, že se nejedná o přestupek, ani o jiný správní delikt, ale o nástroj sloužící k vynucení zákonné povinnosti. Otázky týkající se povolení vstupu veterinárních lékařů do provozoven měl žalobce řešit formou námitek do protokolu o kontrolním zjištění. Takto žalovaným doporučený postup je adekvátním prostředkem, neboť žalobce neměl žádné pochybnosti o tom, že provedení kontroly a vstupu do provozovny se domáhají veterinární inspektoři Státní veterinární správy a svým nezákonným jednáním znemožnil provedení zamýšlené veterinární kontroly. Soud proto neshledal námitku žalobce důvodnou.

Žalobce rovněž namítal nejasné vymezení porušených povinností. Soud k tomu uvádí, že dle výroku rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Zlínský kraj žalobci byla uložena pokuta za porušení povinnosti umožnit veterinárním inspektorům přístup do jeho provozoven na ulici Hlavní 1114 v obci Zubří a na ul. Hrádecká v obci Slavičín. Podle § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona *úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, popřípadě jimi zřízených organizačních složek státu pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen "veterinární inspektor") jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření.* Podle ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona *kontrolované osoby jsou povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup na místa a do prostorů uvedených v [odstavci 1 písm. a\)](#), odběr vzorků a poskytovat jim na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jakož i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc.* Podle odstavce 7 téhož ustanovení *kontrolované osobě, která nesplní povinnost podle [odstavce 4](#), může orgán veterinární správy, který provádí výkon státního veterinárního dozoru, uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč. Pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu.* Je nepochybné, že v posuzovaném případě správní orgány zcela v souladu s výše citovanými ustanoveními uložily žalobci sankci za porušení jeho povinnosti spočívající v umožnění přístupu veterinárních inspektorů do jeho provozoven. Nejednalo se tedy o to, že předmětem sankce bylo jednání, za jehož porušení by nebylo možno uložit pokutu. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

VI.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně 12. 2. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu